

handle om det, at det er lige meget, enten Godkendelsen gives eller ej. Det er en ganske overordentlig farlig Lære, rent politisk set, som den ærede Ordfører ved denne Lejlighed vilde gøre gældende som almindelig politisk Doktrin. Folketingets Godkendelse kan i mange, mange Tilfælde komme bagefter; hvert Aar ved Tillægsbevillingslovens Behandling kommer den bagefter, og hvis Godkendelsen nægtes, betyder det virkelig noget. Jeg finder slet ikke, det er latterligt, naar vi som Regel paa Tillægsbevillingsloven glat væk godkende, hvad der er sket. I de allerfleste Tilfælde glider paa Tillægsbevillingsloven Masser af Bevillinger lige saa glat igennem Tinget som Frihavnsselskabets Regnskaber. Der bliver ikke sagt et Ord om de fleste af de Hundreder af Poster paa Tillægsbevillingsloven, der godkendes uden videre. Men er der noget, vi have Indvendinger at gøre imod, gøres de, og Godkendelsen nægtes. Jeg tror ikke, at Flertallet i denne Sal er kommet dertil, at de ville sige: det har ingen Ting at betyde, det er latterligt. Det ærede Medlem sagde endvidere, at hvad jeg havde sagt om, at Havneraadets Indflydelse vilde blive forøget ved denne Lov, at dets Myndighed vilde blive forøget, var „grebet ud af Luften“. Men jeg vil spørge den ærede Taler, om han kan paavise mig i Loven om Kjøbenhavns Havn et eneste Punkt, hvor Havneraadet har et saadant Veto, som han og hans Meningsfæller i dette Tilfælde foreslaa, at det skal have. Det findes ikke paa noget eneste Punkt. Det er en saa absolut Forøgelse af den Myndighed, Havneraadet har, at der ikke her kan være Tale om, at det er grebet ud af Luften, det er noget, vi kunne læse i selve det Forslag, det ærede Medlem staar og forsvare, og hvis han ikke kan vise mig, at Havneraadet i Forvejen har haft en saadan Ret, tænker jeg, han maa indrømme, at der her er Tale om at tillægge det en ny, en udvidet Ret i Sammenligning med, hvad det har haft hidtil. Den Tanke, at Kjøbenhavns Kommunes Medlemmer i Havneraadet eller Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse under visse Omstændigheder kunde modarbejde Udviklingen i Kjøbenhavns Havn, kan efter min Mening ikke kaldes ganske urimelig. Vi kunne meget godt tænke os, at det kunde ske. For det første vil det meget let kunne ske, at Interesserne i Havnen komme til at staa i Strid med hinanden. Vi have jo set, at de have gjort det; vi have set, hvilke Lidenskaber der i den Kamp er rejst

fra de forskellige Sider, og det vil aldeles ikke være utænkeligt, at der inden for Havneraadet kan komme meget stærke lidenskabelige Bevægelser op til Fordel for den ene eller den anden Side af Havnen, at en ensidig Retning for en Tid kan faa Overtaget og skade Havnen som Helhed. Men dernæst vil jeg ogsaa sige, at hvis Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse f. Eks. skulde blive sammensat af Socialdemokrater, og Arbejderne i Havnen forlangte Arbejdspengene satte op, vilde det ikke være utænkeligt, at en saadan Kommunalbestyrelse, naar den havde Ledelsen af Havnen, kunde føle sig kaldet til at gaa ind paa en saadan Forøgelse af Arbejdslønnen i Havnen, at den i Stedet for at være en billig Havn, hvad den i Øjeblikket er, kunde blive en ret dyr Havn. Det hører i ethvert Tilfælde til de Tankeeksperimenter, der meget godt kunne blive til Virkelighed. Men det vilde i mine Øjne være i højeste Grad uheldigt, om vi fik en Udvikling af Kjøbenhavns Havn, hvorved den i Stedet for at være den billige Havn, vi ved Frihavnsloven gjorde den til, blev en Havn, som var dyr og derfor vanskeligere stillet i Konkurrencen med andre Havne, og det vilde kunne ske, hvis Socialdemokratiet fik Magten i Havnestyrelsen. Man vilde ogsaa kunne komme til noget lignende, hvis de kjøbenhavnske Banker sluttede sig sammen, fik de forskellige Forretninger under en fælles Ledelse og satte Priserne saaledes op, at Havnen blev for dyr. Staten vilde da kunne blive nødt til at udrede den Garanti, den har paataget sig over for Frihavnsanlægget. Man kan, som sagt, let tænke sig, at der kunde komme modstridende Interesser i Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, der kunde vanskeliggøre Driften af Kjøbenhavns Havn, og denne, og specielt Frihavnen, har dog ikke blot Betydning for Byen Kjøbenhavns, men for hele Danmarks Handel. Havde den ikke haft Betydning for andet end selve Byen Kjøbenhavn, vare vi saa vist i sin Tid ikke gaaede ind paa Frihavnsloven og den Garanti, Staten der paatog sig. Vi gik ind derpaa, fordi vi erkendte, at det var i hele den danske Handels Interesse, men denne, tror jeg, bedre varetages af Indenrigsministeren og Rigsdagen end af Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse eller af et overvejende af den udgaaet Havneraad. Det ærede Medlem mente, at vi intet Ansvar kunde gøre gældende mod Ministeren, naar vi først fik Regnskabet til Godkendelse „bag efter“. Selv om vi misbilligede de af ham truffne Foranstaltninger, betød